

Príbeh - Peter Kamenec

PRVÁ MILOST' I.

PhDr. Peter Kamenec, PhD. , s manželkou Zuzanou vo Vranove nad Topľou. Syn Tomáš s manželkou Jankou a s deťmi Jankou, Tomáškom a Timkom, sú v jeho živote prekrásnym a vzácnym darom a potešením od Pána Ježiša. Je zakladateľom – riaditeľom kresťanského internetového rádia POKOJ pri občianskom združení POKOJ & RP. Venuje sa kresťanskej, duchovnej a pastoračnej činnosti. V auguste v roku 2021 zriadil kresťanské a psychologické poradenstvo zložené z tímu odborníkov psychológie, psychoterapie a psychiatrie. Poslaním tejto skupiny sú poradenské stretnutia aktívity v rámci duchovného poradenstva, ako alternatívy psychoterapie.

Venuje sa súčasným problémom estetiky všetkých druhov umenia a estetiky mimo umeleckého estetická s etickými aspektmi. Osobitnú pozornosť venuje psychologickej problematike rodiny, výchovy, partnerstva, vzdelávania, podnikateľskej etiky a etikety v spoločenských a ekonomických premenách. Taktiež komunikácii s dôrazom na kultúru komunikácie, rétoriku a interkultúrnu komunikáciu. Zaujíma sa o spolužitie a spoluprácu s ľuďmi v multikultúrnom prostredí, na pozíciách, kde je komunikácia dôležitou súčasťou a v situáciách, kde je nevyhnutná aj tímová spolupráca.

Ako kresťan, verí v Pána Ježiša Krista, ktorý je jeho Pánom a osobným Spasiteľom. Vyznáva kresťanské hodnoty. Učí sa každý deň žiť z Božej milosti, zachovávať základné Božie princípy. Je vďačný Pánu Ježišovi, že si ho našiel prv než bol počatý. V dospelom veku pochopil, že sa Pán Ježiš pri jeho živote vôbec nezmylil.

Exodus 20:12 Cti svojho otca i svoju mat', aby sa predĺžili tvoje dni na zemi, ktorú ti dá Hospodin, tvoj Boh.

Bol čas obeda. Deti vo veku od 3 rokov a vyššie, tuším do 16, príkazom nahnali do jedálne. Každý mal svoje miesto. Prísny pohľad tety vychovávateľky nám nedovolil prehovoriť, len vzpriamene sedieť a čakať na prídel jedla. Bol to bežný každodenný rituál (okrem iných), kde nás ako chovancov detského ústavu zvolávali k jedlu.

Je priam až neuveriteľné, ako si na tento moment môjho života pamätám. Teraz viem a môžem potvrdiť mnohé odborné štúdie, zaoberajúce sa výskumom pamäte osirelých detí, že ich pamäť je veľmi citlivá, vnímavá a dlho pamätajúca. Nezabúda.

Mal som necelé tri roky. Mlčky čakajúc na porciu obeda som hľadel do prázdna bez dôvodu tešiť sa. Na obed boli rezance s makom. Ani neviem, ako sa mi podarilo

zhodiť tanier na zem. Jedlo sa rozsypalo, tanier sa rozbil. Strýpol som, lebo som vedel, čo bude nasledovať. Počul som rázne zavolanie: „Fabiš, pod' sem!“ So strachom a chvením som vstal od stola a šiel smerom k pani vychovávateľke. V jej tvári som videl hnev a odpor. Chytila ma za ruku a viedla z jedálne von. Viedla ma úzkou dlhou chodbou. Vystúpili sme na druhé poschodie. Pokračovali sme až na koniec chodby, aby nebolo počuť, čo sa bude diať za dverami.

Tú miestnosť sme volali „bitkáreň“. A ani tento krát to nedopadlo inak. Dostal som poriadny výprask. Vychovávateľka mi dala päť minút, aby som sa vyplakal, doplakal, poumýval a vrátil sa do jedálne.

Nezabudla ma dôrazne upozorniť, že nesmiem nikomu ani len spomenúť, čo sa za dverami dialo, inak sa výprask zopakuje. Samozrejme, že mnohí sme takto zo strachu mlčali a tíško trpeli. Na vychovávateľku som sa hneval aj preto, lebo mi raz slúbila, že si ma zoberie na návštevu k nej domov. Čakal som celý týždeň na túto pre mňa významnú udalosť. Nestalo sa tak. A pre všetky tieto zážitky a nesplnené prísľuby som sa cítil dospelými oklamany a bol som z nich sklamaný.

Jedno popoludnie starší chlapi niečo vyviedli, tak nás všetky deti bez rozdielu zatvorili do tmavej pivnice, kde nás držali celý deň. Vyslovene o hlade a smäde, bez základných hygienických potrieb. Myslel som, že sa z toho zbláznim. My, malé deti, sme mravčali, kričali jeden cez druhého o pomoc, pričom tí starší sa pokúšali vylomiť zadebnené okienko. Nepodarilo sa. Volali sme Bože, Bože a pritom sme Ho nepoznali. Počuli sme niekde, že Boh je láska. „Aká láska je Boh? To má byť láska, keď ma nemá kto ani pohladit? Nechcem takého Boha“, navrával som si, „veď mi ani nepomôže.“ Mal som pri sebe malú fľaštičku, ktorú som našiel na pieskovisku. Bola pre mňa veľmi vzácna, bola moja. Mnohí starší si iste pamätajú na malé voňavky vo fľaštičkách v tvare trpaslíka. Bolo ich viac druhov a predávali sa v období Veľkej Noci. Presne takúto fľaštičku som mal. Vtedy som však spadol a rozbila sa. Ani neviem, čo ma v tomto momente viac bolelo. Väzenie v zatvorenej tmavej miestnosti, či rozbitá fľaštička. Veľmi som plakal a začal všetko i všetkých nenávidieť. Znenávidel som aj Boha.

Jedno na čo sme radi čakali, boli „výbehy“ do veľkej záhrady, ktorá bola obohnaná vysokým plotom. Za ten sme sa ale nikdy nedostali. Mohli sme sa len dívať a pobehovať ako vyplašené zvery. Ľudia za plotom si nás obzerali ako vo výklade. Kričali sme: „Teta, ujo, pod', zober si ma, zober si ma odtiaľto preč, nechcem tu byť!“ Tak sa nám niekedy ušlo pohladenie, či cukrík. Lenže moje sklamanie z ľudí mi už natoľko prebodlo srdce, že som nemal odvahu rozbehnúť sa k plotu a načiahnuť ruku, ako ostatné deti. Neveril som nikomu a bál som sa.

Po takýchto „výbehových“ dňoch sme vedeli, že príde Deň „otvorených dverí“. Dospelým zvedavcom umožnili si nás pozrieť zblízka. Ja som sa zakaždým utiahol a schoval. V jedno slnečné ráno, keď sa opäť konala táto udalosť, som zrazu zbadal, že som úplne sám. Všetky deti boli rozutekané. Ako o preteky pobehovali hore dole pomedzi svojich potencionálnych adoptívnych rodičov. Všade bol krik, džavot, radosť, slzy a ja som sa obzeral učupený, nevedel som čo robiť. Pomaly som vstal a šiel neisto

ani neviem kam, len som bezmyšlienkovite kráčal. Vtedy som ešte vôbec netušil, že kráčam naproti môjmu novému začiatku, mojej prvej udelenej milosti.

Poobhliadol som sa, v obďaleč som zbadal muža a ženu držiac sa za ruky. Vedome sa bránili očnému kontaktu so mnou. „Prečo sa nechcú na mňa ani len pozrieť?“, kládol som si dookola túto otázku. Po čase som si uvedomil. Bol som pre nich ako to škaredé kačiatko. Bol som dieťa nezaopatrené, škaredé, poznačené nedostatočnou hygienou a aby toho nebolo málo, škúlil som na pravé oko. Ten muž a žena mali okrem toho vo výhlade krásne čiernooké dievčatko. I keď ono už malo zameraný a obsadený úplne iný objekt svojich možno potencionálnych adoptívnych rodičov. Ale v žiadnom prípade nechceli chlapčeka a k tomu ešte takého škaredého.... Vtedy som si uvedomil svoju hrozbu. Ani neviem, kde sa vo mne nabrala odvaha, rozbehol som sa k k nim, hoci sa na mňa ani len nedívali.

Neznámu ženu som objal okolo pása a volal som: „Tu ste, tu? Tak dlho som na Vás čakal. Ty budeš moja mamička a už ťa nepustím preč, lebo by si na mňa zabudla.“

Udialo sa niečo veľmi zvláštne, neopísateľne. Neznámi chlap a žena sklopili zrak, pozreli na mňa, ja na nich. Po tvári nám všetkým stekali slzy a plakali sme. Takto sa držiac sme plakali a mlčali. Po čase sa ku mne neznáma pani naklonila, dala mi pusku a povedala: „Isteže môj zlatý.“

Neustále mi znelo: „Isteže MÔJ zlatý“, môj, môj zlatý....“ Tieto slová mi niekto adresoval prvýkrát. Bola to využitá príležitosť a moja prvá milosť. Po tomto zoznámení nasledovali opakované návštevy tety Aničky a uja Ondreja. Vzťahy sa utužovali a začali sme po sebe viac a viac túžiť. Po každej návšteve mi nechali čosi, čo mi dodávalo pocit istoty, že sa po to vrátia, že sa teda vrátia ku mne. Po istom čase však nastalo obdobie, asi dva týždne, keď sa teta Anička a ujo Ondrej neozvali. Nechápal som, čo sa deje. Veľmi som sa bál, sa, že som ich stratil. Môj veľký strach ovládol aj moje telo. Ochorel som. Od žiaľu som takmer zomrel. A tak tete Aničke a ujovi Ondrejovi zavolali: „Prosím vás prídte, lebo to dieťa od žiaľu umrie.“

Prišli. V tej chvíli choroba ustúpila. „Kde ste boli, čo sta stalo, už ma nechcete?“, pýtal som sa a nedal im možnosť odpovedať. Neustále som sa dookola v panike spytoval. Potom vystihli moment môjho nádychu a položili mi tú najkrajšiu otázku: „Peťo, chcel by si bývať s nami a to už na vždy?“ „Áno, áno“, kričal som plný radosti. Skákal som, behal hore dole a vykrikoval: „Idem preč, idem preč, ujo a teta si ma zoberú, už tu nebudem, nebudem...“

Nedá sa vypovedať radosť, akú som prežíval. Na nasledujúci deň si pre mňa naozaj prišli. Keďže môj majetok nebol príliš veľký, zmestil sa do malej taštičky. Ja a moja malá taštička sme sa zrazu ocitli vo veľkom meste. Prvýkrát som videl električky. Divil som sa, čo to je za mesto, kde vlaky chodia uprostred ulice. „To je električka“, povedal ujo Ondrej a pri tom sa usmieval. Ja som ho kľčovite držal za ruku a sledoval všetko okolo mňa. Z električky sme vyrazili smerom k veľkej budove. Stálo na nej – Okresný súd. V jednej z miestností boli ujoovia v čiernych talároch. Začalo sa súdne konanie vo veci osvojenia si ma adoptívnymi rodičmi. Takto to vraveli tí dospeláci.

Ujo v strede mi veľmi vážne položil otázku: „Petko, chceš bývať s ujom a tetou, ktorých si teraz spoznal?“ Moja odpoveď bola jednoznačná: „ÁNO.“

Po súde naša nasledujúca cesta smerovala domov. Teda na miesto, ktoré sa od tej chvíle stalo mojim domovom.

Pri vstupe do domu už stála teta Anička a vítala nás slovami: „Tak tu ste moji milí, vítam Vás!“ Ešte dnes si pamätám, aké mala na sebe ponožky. Bol to vzácny moment. Každý niekoho potrebuje. Ľudia potrebujú ľudí a priateľ zasa priateľa, deti rodičov, rodičia deti... Všetci potrebujú lásku. Takú, ktorá nám hľadá zoči-voči.

To nie sú len úspechy a víťazstvá. Ak chce človek žiť, musí cítiť, že ho ktosi blízky nosí v srdci. Že neustále v čase i nečase naňho myslí a vie, že ho chápe.

Keď som sa takmer v necelých piatich rokoch môjho života dostal do rodiny, začal som spoznávať a uvedomovať si hodnotu rodiny, domova a nových rodičov.

Veľmi vážne som si uvedomil, že nie je samozrejmé mať milujúceho otca, ktorý si posadí dieťa na koleno a hrá sa s ním. Matku, ktorá si ho privinie. Je to milosť, preto si ju treba strážiť a byť vďačný za rodinu, v ktorej žijeme.

Vôbec pre mňa nebolo podstatné či je to v dome, či v trojizbovom byte v paneláku. Rodina a domov, to pramenilo niekde z hĺbky ľudskej duše. Aj keď som sa spočiatku veľmi pomaly včleňoval do novej rodiny a zvykal na nový domov a rodičov, začalo pre mňa nové obdobie. Hovoril som mu obdobie blaženosti, šťastia a istoty – mám rodinu, niekomu patím, cítim, že ma lúbia a túžia po mne. Začala prvá milosť môjho života.

Druhú milosť som dostal, keď som sa osobne stretol s Pánom Ježišom. O tom, ale na budúce.

Jakub 1:3,4 Ved' viete, že vaša preskúšaná viera tvorí vo vás vytrvalosť. Ale vytrvalosť nech je dokonalá v skutku, aby ste boli dokonalí a celkom bez úhony, bez akéhokoľvek nedostatku.